

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Ladislava Derky a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobců: **a) M. K.**, **b) A. K.** a **c) R. K.,** všichni zastoupeni JUDr. Mgr. Jiřím Drobečkem, advokátem se sídlem Štefánikova 14, Hodonín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) J. K.** a **2) R. K.,** oba bytem Luční 1593, Veselí nad Moravou, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2014, čj. JMK 143693/2014, sp. zn. S-JMK 143693/2014/OÚPSŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobce b) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2016, čj. 30 A 60/2015-101,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci a) až c) podali u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 4. 5. 2015 žalobu proti rozhodnutí žalovaného datovaného dnem 16. 2. 2014 (ve skutečnosti se jednalo o den 16. 2. 2015, pozn. Nejvyššího správního soudu), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Veselí nad

Moravou, odboru životního prostředí a výstavby, oddělení výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 6. 11. 2014. Tímto rozhodnutím stavební úřad osobám zúčastněným na řízení podle § 126 a § 127 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), povolil změnu v užívání stavby *„Rodinný dům č. p. X V. n. M., L. č. p. X“* na pozemku parc. č. st. X v katastrálním území V.-P. a dále stanovil podmínky pro nový účel užívání předmětné části stavby.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že předmětem správního řízení byla změna v užívání části rodinného domu ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení, která byla stavebním úřadem povolena na podkladě podaného oznámení těchto osob, v němž tyto uvedly, že část rodinného domu č. p. X slouží pro úschovu jízdních kol a drobného zemědělského nářadí; a že předmětem změny užívání stavby bude umožnění parkování a průjezdu vozidel a zemědělské techniky na pozemek parc. č. X V.-P. v jejich vlastnictví. Příjezd bude umožněn po zpevněné ploše o půdorysném tvaru nepravidelného lichoběžníku s hlavními rozměry 4543 x 3232 mm, provedeného ze zámkové dlažby osazené do kameninové drti. Zámkovou dlažbu lemují ploché kamenné obrubníky a po hranici pozemku parc. č. X s pozemkem parc. č. X zbývá osázet zámkovou dlažbou plochu o rozměrech 4543 x 1223 mm. Zpevněná plocha byla povolena rozhodnutím *„Dodatečné povolení stavby – Terénní úpravy u RD č. p. X a zpevněná plocha u RD č. p. X ve V. n. M.“* ze dne 4. 12. 2012 pod č. j. MVNM/39202/2012. Příjezd je zajištěn ze západní strany pozemku RD X. V rámci odůvodnění zamýšlené stavby osoby zúčastněné na řízení uvedly, že tato bude sloužit k zajištění potřeby parkování osobního automobilu žadatelů, přičemž změna zahrnuje úpravu plotové konstrukce s dřevěnou výplní na dvoukřídlou branku, jejíž otvírání bude situováno směrem ven (severním směrem) na pozemek parc. č. X v kat. území V.-P. ve vlastnictví stavebníka.

[3] Krajský soud dále uvedl, že je irelevantní námitka žalobců, že rodinný dům ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení byl jako celek realizován údajně v rozporu s dříve vydanými správními rozhodnutími. Tato námitka nemá souvislost s povolenou změnou užívání části rodinného domu a nikterak se nedotýká ani nevztahuje k předmětu daného správního řízení. Z tohoto důvodu proto ani nemohly být relevantní poukazy žalobců na obsah zprávy Veřejné ochránkyně práv (VOP), dle kterých měly správní orgány v případě realizace rodinného domu postupovat v rozporu s principy dobré správy; krajský soud v této souvislosti nepřistoupil ani k navrhovanému výslechu svědka Z. F., bývalého zaměstnance stavebního úřadu, který se dle žalobců měl v soudním řízení vyjádřit k tomu, jaké konkrétní podmínky byly stavebníky při stavbě rodinného domu č. p. 1593 v rámci místních šetření domluveny a odsouhlaseny. Důležitá je toliko skutečnost, že stavební úřad v minulosti vyslovil s užíváním stavby rodinného domu svůj souhlas (ať už uplynutím zákonem stanovené lhůty či výslovně vydaným správním aktem ze dne 23. 2. 2010 pod č. j. SÚ/8209/2010-2). Rovněž žalovaný následně v rozhodnutí ze dne 24. 1. 2013, č. j. JMK 137353/2012, které taktéž nebylo podrobeno soudnímu přezkumu a jemuž svědčí presumpce správnosti, doplnil, že předmětná část rodinného domu, které se týká nyní povolovaná změna v užívání, je provozně propojena s ostatními částmi rodinného domu a není možné ji považovat za samostatnou stavbu. Vzhledem k tomu, že daná část byla postavena současně s povoleným rodinným domem, nebylo možné ji považovat ani za přístavbu. Proto byla také jako součást rodinného domu zanesena do katastru nemovitostí

pokračování

a osobám zúčastněným na řízení vzniklo k dané části rodinného domu právo užívání a takto je také jimi jako celek užívána.

[4] Podle názoru krajského soudu nelze stavebnímu úřadu přičítat k tíži, uvedl-li při vymezování dosavadního účelu užívání části stavby, obsaženého v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 6. 11. 2014 jako konkrétní způsob využití předmětné části rodinného domu úschovu jízdních kol a drobného zemědělského nářadí. V tomto ohledu stavební úřad patrně vycházel z obsahu podaného oznámení osob zúčastněných na řízení, v němž bylo využití části rodinného domu č. p. X takto výslovně označeno. Jak již bylo uvedeno výše, v minulosti byl dán souhlas s užíváním rodinného domu jako celku k bydlení, a to včetně předmětné části rodinného domu, kterou nelze pokládat za samostatnou stavbu. Nelze proto souhlasit s argumentací žalobců, že došlo k přetržení příčinné souvislosti ve způsobu užívání předmětného domu, pokud nebylo dříve povoleno užívání jeho části k úschovně kol a zemědělského nářadí. Tento způsob využití nepochybně vyplývá ze samotné skutečnosti, že dům je jako celek užíván k bydlení. Bylo tedy nadbytečné vyžadovat, aby bylo samostatně povolováno využití části rodinného domu k úschovně kol a zemědělského nářadí, když tento způsob využití je bez dalšího dán již tím, že dům jako celek slouží k bydlení. Využití rodinného domu k bydlení v sobě zahrnuje i případnou úschovu kol a zemědělského nářadí; tento způsob využití nebylo nutné samostatně povolovat, neboť způsob využití domu k bydlení se tímto nemění.

[5] Kromě toho z uvedené námitky žalobců (údajné přetržení příčinné souvislosti mezi původním a novým účelem užívání části stavby) nelze dovodit žádné přímé dotčení práv žalobců či jakékoliv ovlivnění jejich právní sféry.

[6] Jako opožděný žalobní bod (uplatněný až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby) krajský soud označil námitku žalobců, vznesenou až při ústním jednání, že správní orgán měl k žádosti o povolení změny v užívání stavby nejdříve zaujmout stanovisko, zda bude postupovat podle § 127 odst. 1 nebo odst. 2 stavebního zákona (žalobci poukazovali na to, že pokud byl v daném případě v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu vysloven jednoznačný závěr, že se předmětná změna užívání nedotýká práv třetích osob a nevyžaduje podrobnější posouzení svých účinků, pak nemělo být správní řízení zahajováno a ve třicetidenní lhůtě, kdy stavební úřad předmětnou změnu užívání nezakázal, bylo užívání změn povoleno). Vzhledem k opožděnosti této námitky se jí krajský soud nezabýval. Nicméně i k této námitce krajský soud připomenul, že není zřejmé, jak se tato tvrzená okolnost měla negativně promítnout v právní sféře žalobců a jakým způsobem je měla krátit na jejich právech, zvláště když sami v rámci svého ústního projevu při jednání soudu připustili, že rozhodnutí o povolení předmětné změny užívání by v takovém případě vzniklo v důsledku uplynutí stavebním zákonem stanovené třicetidenní lhůty. Krajský soud v této souvislosti odkázal na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že základním předpokladem ochrany účastníků řízení je přímá dotčenost jejich práv a povinností rozhodnutím správního orgánu. Za přímé dotčení ustálená judikatura správních soudů považuje takové dotčení, které může vést ke změně právního postavení účastníků řízení. Pokud žalobci v průběhu řízení poukazovali na pochybení stavebního úřadu, bylo zároveň nezbytné, aby uvedli, jakým způsobem se

vytýkaná pochybení promítají do jejich práv a povinností. Tomuto požadavku však žalobci nedostáli a nijak blíže nespecifikovali, jakým způsobem by mohla být jejich práva či oprávněné zájmy předmětnou změnou dotčeny, když je ze všech okolností daného případu zřejmé, že ve směru k nemovitosti žalobců nedochází k žádné změně ani ovlivnění výkonu vlastnických práv žalobců.

[7] Žalobci dále namítali, že se žalovaný měl zabývat tím, zda existuje veřejná účelová komunikace na pozemku parc. č. X ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení. Žalobci dovozovali, že pokud by se pozemní komunikace nenacházela v prostoru přiléhajícímu k lichoběžníku o rozměrech 4543 x 3232 mm, jenž je součástí povolované změny, pak si lze jen stěží představit, že by povolovaná změna mohla být hospodárná a že by mohla plnit svůj účel. K tomuto žalobnímu bodu krajský soud znovu podotkl, že ani zde není zřejmé, jakým konkrétním způsobem se tato skutečnost má dotýkat práv žalobců. Ti žádné dotčení na svých právech netvrdili, nadto jim nepřísluší hodnotit, zda provedená změna bude v případě osob zúčastněných na řízení sloužit svému oznámenému účelu, ani hodnotit charakter komunikace, z níž a na kterou bude realizován vjezd případných vozidel či zemědělské techniky osob zúčastněných na řízení. Z obsahu spisové dokumentace a v ní obsažených fotografií místa samého vyplývá a pro posouzení dané věci byla rozhodná toliko ta skutečnost, že komunikace se v daném místě nachází, přičemž to, jaký je její charakter (tj. zda má povahu veřejné účelové komunikace), je z hlediska možného dotčení práv žalobců zcela nerozhodné.

[8] Vzhledem k nedůvodnosti žalobních námitek krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

II. Kasační stížnost žalobce b)

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce b) (dále jen stěžovatel) kasační stížnost, ve které navrhl rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění stížnosti uvedl, že zpevněná plocha o půdorysném tvaru nepravidelného lichoběžníku s hlavními rozměry 4543 x 3232 mm ze zámkové dlažby, kdy tato plocha slouží jako vjezd vozidel a zemědělské techniky na pozemek parc. č. X v k. ú. V. – P., nebyla realizována současně se stavbou rodinného domu. Je nepřezkoumatelný závěr soudu, že vysloveným souhlasem s užíváním rodinného domu byl automaticky dán i souhlas s užíváním severozápadní části domu jako úschovny kol a zemědělského nářadí. Krajský soud popřel rozdíl mezi změnou užívání stavby a změnou účelu užívání stavby.

[10] Žalobní námitka vztahující se k nesprávné aplikaci § 127 stavebního zákona nebyla opožděná, neboť v žalobě (str. 2, 1. odst.) bylo uvedeno, že žalovaný zaujal nesprávný názor ve věci samé. Jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu z 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, zákonné požadavky dle § 75 odst. 2 s. ř. s. jsou naplněny i jen obecným, stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu. Navíc soud je povinen z úřední povinnosti přihlížet k překážce věci rozhodnuté, a pokud tak nepostupoval, zatížil řízení vadou dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jak plyne z rozhodnutí stavebního úřadu z 6. 11. 2014, stavební úřad dospěl k závěru, že změna v užívání stavby se nedotýká

pokračování

práv třetích osob. Proto jak plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu z 11. 11. 2012, čj. 8 As 61/2011-97, stavební úřad neměl vydat správní rozhodnutí, neboť tomu bránila překážka věci rozhodnuté. Byl nesprávně aplikován § 127 stavebního zákona. Krajský soud měl připustit další důkazy navržené během jednání (měl být vyslechnut i navrhovaný svědek F.).

[11] Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností odůvodnění rozsudku, která měla spočívat v tom, že podle názoru stěžovatele krajský soud nedostatečně vysvětlil „automatický“ souhlas s užíváním severozápadní části domu jako úschovny kol a zemědělského nářadí. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[15] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (viz závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). S tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25).

[16] Stěžovatel se domnívá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť podle jeho názoru se soud nedostatečně věnoval tomu, že povolený původní účel stavby nebyl úschovna kol a zemědělského nářadí, byť osoby zúčastněné na řízení takto dřívější účel stavby vymezily. Nejvyšší správní soud se s tímto tvrzením neztotožnil – na str. 8 odst. 2 a 3 svého rozsudku se krajský soud podrobně s touto žalobní námitkou vypořádal (viz rekapitulace této části odůvodnění provedená výše v odstavcích [4] a [5]) a zcela jasně vysvětlil, že nebylo potřeba povolovat využití části rodinného domu k uschovávání kol a zemědělského nářadí, když tento způsob využití je dán bez dalšího již tím, že dům jako celek slouží k bydlení. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že samotný nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu nemůže nikdy založit nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí či jeho nesrozumitelnost.

[17] K věci samé Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v kasační stížnosti pomíjí argumentaci krajského soudu a z větší části jen opakuje svou předchozí argumentaci uvedenou v žalobě. Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, dle níž je stěžovatel povinen v kasační stížnosti uvést, z jakých důvodů napadá rozhodnutí krajského soudu a proč považuje výroky rozhodnutí za nezákonné. Stěžovatel je např. povinen uvést konkrétně, jak krajský soud nesprávně posoudil rozhodující právní otázku nebo v čem spočívá nesprávné skutkové zjištění správního orgánu, pro které měl krajský soud zrušit jeho rozhodnutí [důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Konkretizaci kasačních námitek nelze nahradit pouhým zopakováním argumentace uvedené v žalobě. Nejvyšší správní soud v tomto řízení o kasační stížnosti přezkoumává rozsudek krajského soudu, který se k žalobním bodům stěžovatele vyjádřil a je vypořádal.

[18] Stěžovatel vytkl procesnímu postupu krajského soudu, že měl provést další důkazy navržené během jednání (mj. měl být vyslechnut i navržený svědek Z. F.), ale již neuvedl, co mělo být navrženými důkazy zjištěno a v čem jsou nesprávné skutkové závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud v kasační stížnosti nejsou zpochybněny skutkové závěry obsažené v napadeném rozsudku, postrádá smysl trvat na provedení dalších důkazů, které krajský soud neprovedl. Kromě toho krajský soud uvedl a zcela srozumitelně vysvětlil (viz str. 7 odst. 2 napadeného rozsudku), že svědek F. měl být vyslechnut k tomu, jaké konkrétní podmínky byly stavebníky při stavbě rodinného domu č. p. X v rámci místních šetření domluveny a odsouhlaseny, avšak námitky žalobců směřující proti pravomocným rozhodnutím, a to územnímu rozhodnutí ze 14. 3. 2008, čj. ŽPSÚ/5378/2008 a stavebnímu povolení z 18. 6. 2008, č. j. ŽPSÚ/12934/2008, nemohou být účinné a relevantní v předmětném stavebním řízení o změně v užívání stavby. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje, stěžovatel svým účastenstvím ve stavebním řízení nemůže dosáhnout přezkoumání již dříve vydaných pravomocných správních rozhodnutí.

[19] Ke stížnostnímu tvrzení, že zpevněná plocha o půdorysném tvaru nepravidelného lichoběžníku s hlavními rozměry 4543 x 3232 mm nebyla realizována se stavbou rodinného domu, Nejvyšší správní soud uvádí, že není zřejmé, jakou souvislost by tato námitka měla mít s povolenou změnou v užívání stavby. Dále, i kdyby toto tvrzení odpovídalo skutečnosti, nijak by se nedotýkalo práv a povinností stěžovatele. V tomto směru Nejvyšší správní soud poukazuje na opakovaná poučení, kterých se stěžovateli

pokračování

dostalo v odůvodnění napadeného rozsudku, že základním předpokladem ochrany práv žalobců by byla přímá dotčenost jejich práv či oprávněných zájmů v důsledku povolené změny v užívání stavby. Žádné takové dotčení stěžovatel ani ostatní žalobci netvrdili ve stavebním řízení ani v obou soudních řízeních.

[20] Obecné tvrzení v žalobě, že žalovaný zaujal nesprávný právní názor, nemá samo o sobě žádný konkrétní obsah a není-li blíže konkretizováno (v dané věci nebylo, což plyne i ze stížnostní námitky), nelze k němu přihlížet. Již vůbec je nelze ztotožnit s pozdějším (po uplynutí lhůty dvou měsíců stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s.) doplněním, že bylo porušeno ustanovení § 127 stavebního zákona, když po uplynutí třicetidenní lhůty stanovené v uvedeném ustanovení, ve které nebyl vyjádřen souhlas se změnou v užívání stavby, ani nebyla tato změna zakázána, bylo vydáno rozhodnutí, jímž byla změna v užívání stavby povolena. Krajský soud proto správně subsumoval uvedenou právní námitku pod § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že žalobci nemohli rozšířit žalobu o toto tvrzení po uplynutí lhůty pro podání žaloby (viz § 71 odst. 2s. ř. s.). Nejvyšší správní soud podotýká, že k této „vadě“ nemohl krajský soud přihlédnout z úřední povinnosti, neboť i v případě eventuální existence vady dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (o takový případ se v této věci navíc nejedná, jak správně uvedl krajský soud, sami žalobci připustili, že změna v užívání stavby by byla povolena v důsledku uplynutí zákonem stanovené 30denní lhůty i bez vydaného rozhodnutí) není dána výjimka z dispoziční zásady stanovené v § 75 odst. 2 s. ř. s. Již vůbec se nejedná o nicotnost rozhodnutí, ke které by ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. krajský soud přihlédl z úřední povinnosti. Jak též správně uvedl krajský soud, není zřejmé, jak by se uvedená skutečnost mohla negativně promítnout v právní sféře žalobců, tj. i stěžovatele.

[21] Poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 11. 11. 2012, čj. 8 As 61/2011-97 není případný, neboť v tomto rozsudku byl vykládán § 127 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 *(„Jestliže stavební úřad se změnou v užívání stavby souhlasí, zašle do 30 dnů ode dne jejího oznámení souhlas tomu, kdo změnu oznámil. V opačném případě rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, ve stejné lhůtě změnu v užívání stavby zakáže. Pokud stavební úřad ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení nevyjádří se změnou v užívání stavby souhlas ani ji nezakáže, má se za to, že se změnou v užívání stavby souhlasí.“*). Avšak stavební úřad i žalovaný aplikovali ustanovení § 127 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017, které je výrazně odlišné a neobsahuje nevyvratitelnou fikci souhlasu se změnou v užívání stavby, nastávající po uplynutí 30denní lhůty. Již jen z tohoto důvodu je nesprávný závěr stěžovatele o existenci překážky věci rozhodnuté, tj. závěr, že rozhodnutí stavebního úřadu z 6. 11. 2014 bylo nadbytečné.

[22] Není naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. ve prospěch úspěšného žalovaného s přihlédnutím ke skutečnosti, že nebyl prokázán vznik nákladů na jeho straně nad rámec běžné úřední činnosti. NSS proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu uvedených nákladů.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejich dalších nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu